

32006D0673

L 276/77

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

7.10.2006

РЕШЕНИЕ НА КОМИСИЯТА
от 5 октомври 2006 година
за изменение на Решение 2003/43/ЕО относно установяване на класове на огнеустойчивост за някои
строителни продукти по отношение на гипскартонени плочи

(нотифицирано под номер C(2006) 4360)

(текст от значение за ЕИП)

(2006/673/ЕО)

КОМИСИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност,

като взе предвид Директива 89/106/ЕИО от 21 декември 1988 г. относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки по отношение на строителните продукти ⁽¹⁾, и по-специално член 20, параграф 2 от нея,

като има предвид, че:

- (1) С Решение 2003/43/ЕО на Комисията ⁽²⁾ се създават класове за реакция на огън за някои строителни продукти, а именно, на панели на дървена основа.
- (2) Решение 2003/43/ЕО ще бъде адаптирано така че да се вземе предвид техническият прогрес в областта на гипскартонените плочи.
- (3) Решение 2003/43/ЕО следва поради това да се измени съответно.

- (4) Мерките, предвидени в настоящото решение, са в съответствие със становището на Постоянния комитет по строителството,

РЕШИ:

Член 1

Приложението към Решение 2003/43/ЕО се изменя, както е посочено в приложението към настоящото решение.

Член 2

Адресати на настоящото решение са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 5 октомври 2006 година.

За Комисията

Günter VERHEUGEN

Заместник-председател

⁽¹⁾ ОВ L 40, 11.2.1989 г., стр. 12. Директива, последно изменена с Решение 2006/190/ЕО на Комисията (ОВ L 66, 8.3.2006 г., стр. 47).

⁽²⁾ ОВ L 13, 18.1.2003 г., стр. 35. Решение, изменено с Решение 2003/593/ЕО (ОВ L 201, 8.8.2003 г., стр. 25).

ПРИЛОЖЕНИЕ

В приложението към Решение 2003/43/ЕО таблица 2 и бележката се заменят със следния текст:

„ТАБЛИЦА 2

Класове на реакция на огън за гипсокартонени плочи

Гипсокартонена плоча	Номинална дебелина на плочата (mm)	Гипсова сърцевина		Грамаж на хартията ⁽¹⁾ (g/m ²)	Субстрат	Клас ⁽²⁾ (изключват се подовите покрития)
		Плътност (kg/m ³)	Клас на реакция на огън			
Съответстващи на EN 520 (с изключение на перфорираните плочи)	≥ 6,5 < 9,5	≥ 800	A1	≤ 220	Всяко изделие на дървена основа с плътност ≥ 400 kg/m ³ или всяко изделие с изискване за клас минимум A2-s1, d0	A2-s1, d0
				> 220 ≤ 320		B-s1, d0
	≥ 9,5	≥ 600		≤ 220	Всяко изделие на дървена основа с плътност ≥ 400 kg/m ³ или всяко изделие с изискване за клас минимум A2-s1, d0 или всеки изолационен материал с изискване за клас E-d2, монтира се в съответствие с метод 1	A2-s1, d0
				> 220 ≤ 320		B-s1, d0

⁽¹⁾ Определя се в съответствие с EN ISO 536 с не повече от 5 % съдържание на органични добавки.

⁽²⁾ Класовете са съгласно представените в таблица 1 от приложението към Решение 2000/147/ЕО на Комисията.

Бележка: Монтаж и фиксиране

Гипсокартонените плочи (оттук нататък наричани „гипсовите плочи“) се монтират и фиксират като се използва един от трите следни метода:

Метод 1 — Механично фиксиране към поддържаща основа

Гипсовите плочи или (при многопластовите системи) поне най-външният пласт на плочките се фиксират механично към метална основа (изработена от части, дадени по-подробно в EN 14195) или към дървена основа (в съответствие с EN 336 и EN 1995-1-1).

В случаите, в които основата е снабдена с поддържащи подложки само в една посока, максималното разстояние между поддържащите подложки не може да превишава размера, равен на 50 пъти дебелината на гипсовите плочи.

В случаите, в които основата е снабдена с поддържащи подложки в две посоки, максималното разстояние между поддържащите подложки във всяка посока не може да превишава размера, равен на 100 пъти дебелината на гипсовите плочи.

Механичните фиксиращи елементи са винтове, скоби или пирони, които се закрепват като преминават напречно на гипсовите плочи и се вкарват в основата в центрове, които не превишават 300 mm, измерени по дължината на всяка от поддържащите подложки.

Зад гипсовите плочи може да се остави или въздух, или изолационен материал. За основа може да се използва някой от следните елементи:

- всяко изделие на дървена основа с плътност ≥ 400 kg/m³ или всяко изделие с изисквания за клас минимум A2-s1, d0 при гипсовите плочи с номинална дебелина ≥ 6,5 mm и < 9,5 mm и ≥ 800 kg/m³ плътност на сърцевината, или
- всяко изделие на дървена основа с плътност ≥ 400 kg/m³ или всяко изделие с изисквания за клас минимум A2-s1, d0 при гипсовите плочи с номинална дебелина ≥ 9,5 mm и ≥ 600 kg/m³ плътност на сърцевината, или
- всеки изолационен материал с изискване за клас минимум E-d2 при гипсовите плочи с номинална дебелина ≥ 9,5 mm и ≥ 600 kg/m³ плътност на сърцевината.

Всяка фуга между съседни гипсокартонени плочи следва да е с луфт с ширина ≤ 4 mm. Настоящата разпоредба се прилага за всяка фуга, независимо от това дали фугата ляга директно на елемент от поддържаща подложка или не и независимо от това дали фугата е запълнена с фугиращ материал.

В случаи а) и б) всяка фуга между съседни гипсови плочки, която не ляга директно на елемент от поддържаща подложка и която е с ширина на луфта > 1 mm, се запълва изцяло с фугиращ материал съгласно посоченото в EN 13963 (останалите фуги могат да си останат незапълнени).

В случай в) всички фуги между съседни гипсокартонени плочи се запълват изцяло с фугиращ материал съгласно посоченото в EN 13963.

Метод 2 — Механично фиксиране към твърд субстрат на дървена основа

Гипсовите плочи се фиксират механично към твърд субстрат на дървена основа с плътност ≥ 400 kg/m³.

Между гипсовите плочи и субстрата не трябва да има кухина.

Елементите за механично фиксиране са винтове, скоби или пирони. Разстоянието между механичните елементи за фиксиране съответства на правилата, посочени по-горе в метод 1.

Всяка фуга между съседни гипсокартонени плочи следва да е с ширина на луфта ≤ 4 mm и може да се остави незапълнена.

Метод 3 — Механично фиксиране или свързване към твърд субстрат (система сухо закрепване)

Гипсовите плочи се фиксират директно към твърд субстрат с клас по класификацията за огнеупорност минимум A2-s1, d0.

Гипсовите плочи могат да се закрепват с използване на винтове или пирони, които се фиксират като преминават напречно на гипсовите плочи и влизат в твърдия субстрат, а могат и да се свързват към субстрата като се използват свързки от лепило на гипсова основа съгласно посоченото EN 14496.

Във всички случаи, независимо от това дали свързванията са с винтове, пирони или свързки с лепило, следва да се спазва разстояние от максимум 600 mm между вертикалните и хоризонталните центрове.

Всички фуги между съседни гипсокартонени плочи могат да се оставят незапълнени.“
